

divjali in zmerjali kakor poslednja izmed peric; bržkone tudi
tepli. Predstavite si zdaj, da vam hči nenadoma izvije materinsko
palico in zakriči: ‚Konec komedije, mama! Tudi jaz sem mlado
dekle, tudi jaz sem čitala Renéja Lydiauda — tudi jaz se hočem
izživeti pred zakonom!‘ ...»

(Dalje prihodnjič.)

Rad. Peterlin-Petruška / **Nauk**

Če pri ljudeh bi rad bil v čislju,
da velik si, bi rad, naj govore;
vesel mi bodi in nič več ne misli,
kako prepričal v tem bi njih srcé.

To stvar je prosta: Idi tja med trume
in zmešaj fraze, kot da si pijan,
da nihče zmisla njih ti ne razume,
pa porekô: On genij je, je velikan!

I. A. Krylov / **Kamen in črv**

— «O, ta bedak, kako se razšumel je!
A le poglej, kako ga vsak vesel je!»
O dežju kamen v njivi govori.
«In čakali so ga kot gosta dragega.
A kaj je storil takega!
Vsegà skup šel je komaj ure tri.
Kdo pa po meni vpraša in pa kjé?!
Jaz mirno, skromno že od pamtiveka,
ležim tu tiho, kamor me dadé,
a ‚Bog ti plačaj‘ nisem čul še od človeka.
Zastonj svetá res ne grdé;
pravičnosti na njem še nisem vzrl.»
— «Kar molči!» mu odvrne črv:
«Ta dežek, kakor šel je kratko vreme,
obilno njivo je zalil,
ji vrnil izsušenih sil
in poljedelca z nado obodril,
a ti si na tej njivi samo prazno breme.»

Tako se hvali marsikdo, da služi štirideset let,
koristi pa od njega, kot od tega kamna, nima svet.

(Iz ruščine preložil B. Vdovič.)